

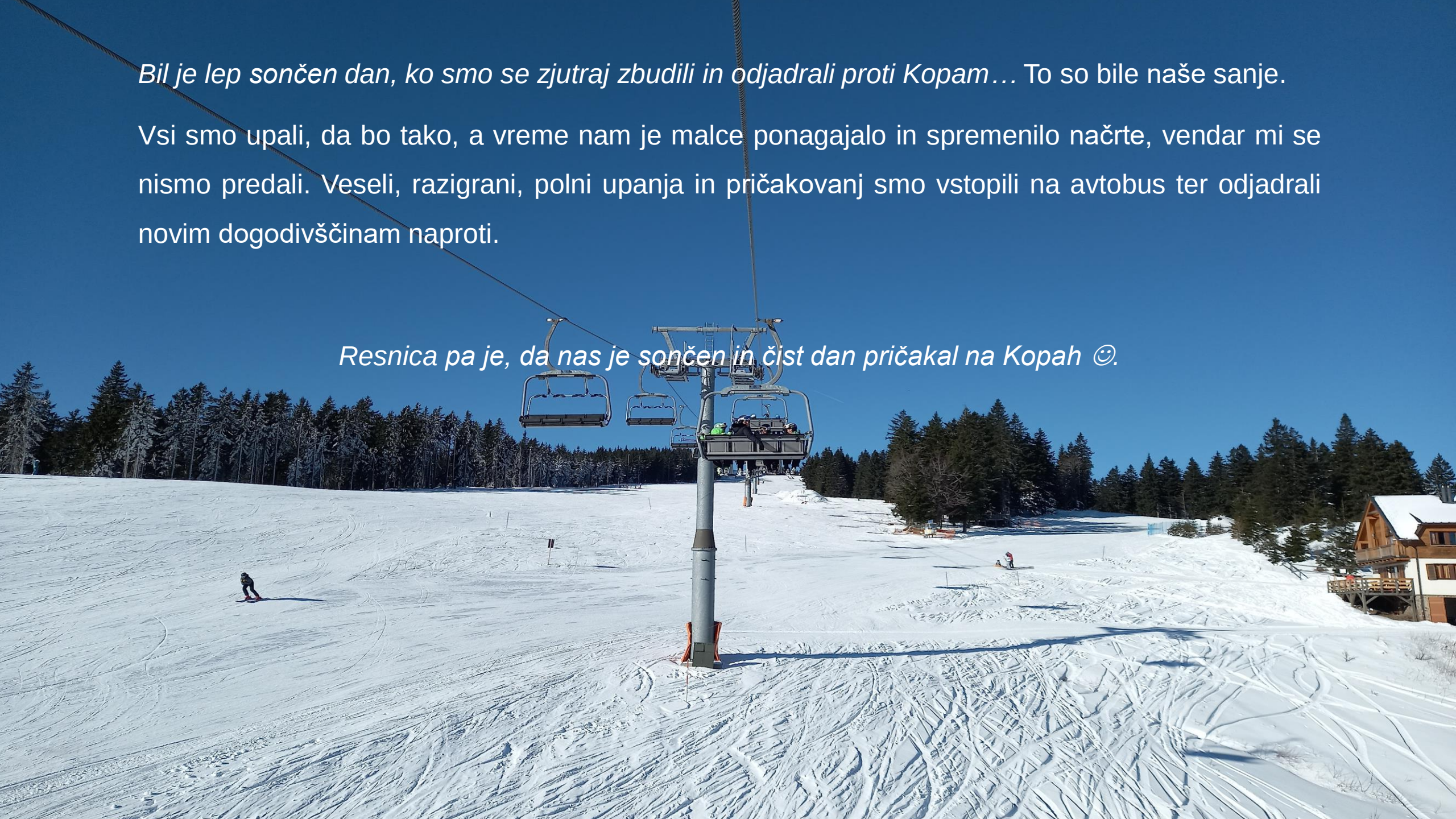
ZIMSKA PRAVLJICA NA KOPAH

- **Avtorica: Petra Tavčar Kristan**
- **Soustvarjalci pravljice: Učiteljice in učenci Podružnice Bilje**
- **Glavne literarne osebe: učiteljice Podružnice Bilje (Tjaša, Mateja, Matejka, Nadja, Petra)**
- **Zelo pomembne literarne osebe: učenci Podružnice Bilje**
 - **Kraj dogajanja: Kope (Lukov dom)**
 - **Čas dogajanja: 15. 1. – 19. 1. 2024**
 - **Pravljični predmeti: smuči, pancerji, palice**
- **Pravljična števila: 12 mesecev stara ideja, 7 mesecev predpriprav, 3 čarobni predmeti (smuči, pancerji, palice)**
- **Zaplet: vremenske nevšečnosti, zastoj avtobusa**
- **KONEC: SREČEN 😊**

Bil je lep sončen dan, ko smo se zjutraj zbudili in odjadrili proti Kopam... To so bile naše sanje.

Vsi smo upali, da bo tako, a vreme nam je malce ponagajalo in spremenilo načrte, vendar mi se nismo predali. Veseli, razigrani, polni upanja in pričakovanj smo vstopili na avtobus ter odjadrili novim dogodivščinam naproti.

Resnica pa je, da nas je sončen in čist dan pričakal na Kopah ☺.

Vse od Bilj do Koroške nas je spremljalo megleno, deževno, sivo nebo, vendar ga zaradi neizmernega vznemirjenja sploh nismo opazili. Po poti smo veselo klepetali, si v mislih predstavljali, kako bomo s smučmi naredili prve zavoje. Pot nas je najprej vodila po Vipavski dolini mimo Notranjske proti prestolnici. Po ljubljanski sivini smo v daljavi le ugledali gore, ki so se bleščale v soncu. Komaj smo čakali, da bomo prispeli, vendar pot je bila še dolga. Za vsak košček snega, ki smo ga v daljavi zagledali, smo bili prepričani, da so Kope, a še zdaleč ni bilo tako. Šele po izvozu z avtoceste nas je čakal najzahtevnejši del poti. Vijugaste ceste in hribi so nam nakazovali, da se peljemo skozi čudovito Koroško pokrajino. Zadnji kilometri vzpona so bili vedno bolj zasneženi.

Najbolj čudovit trenutek, ki se nam bo za vedno vtisnil
v spomin, je bil, ko smo zagledali naš novi dom –
Lukov dom.

Ko je avtobus ustavil, smo vso prtljago odnesli v hotel, se okrepčali s slastnim kosilom, si nadeli pancerce, vzeli smuči in se peš povzpeli do smučišča.

Nekateri učenci so si opremo izposodili. Prvi dan smo imeli kar nekaj težav z zapenjanjem pancrjev in zatikanjem pancrjev na smuči. Ob pomoči učiteljic nam je tudi to uspelo.

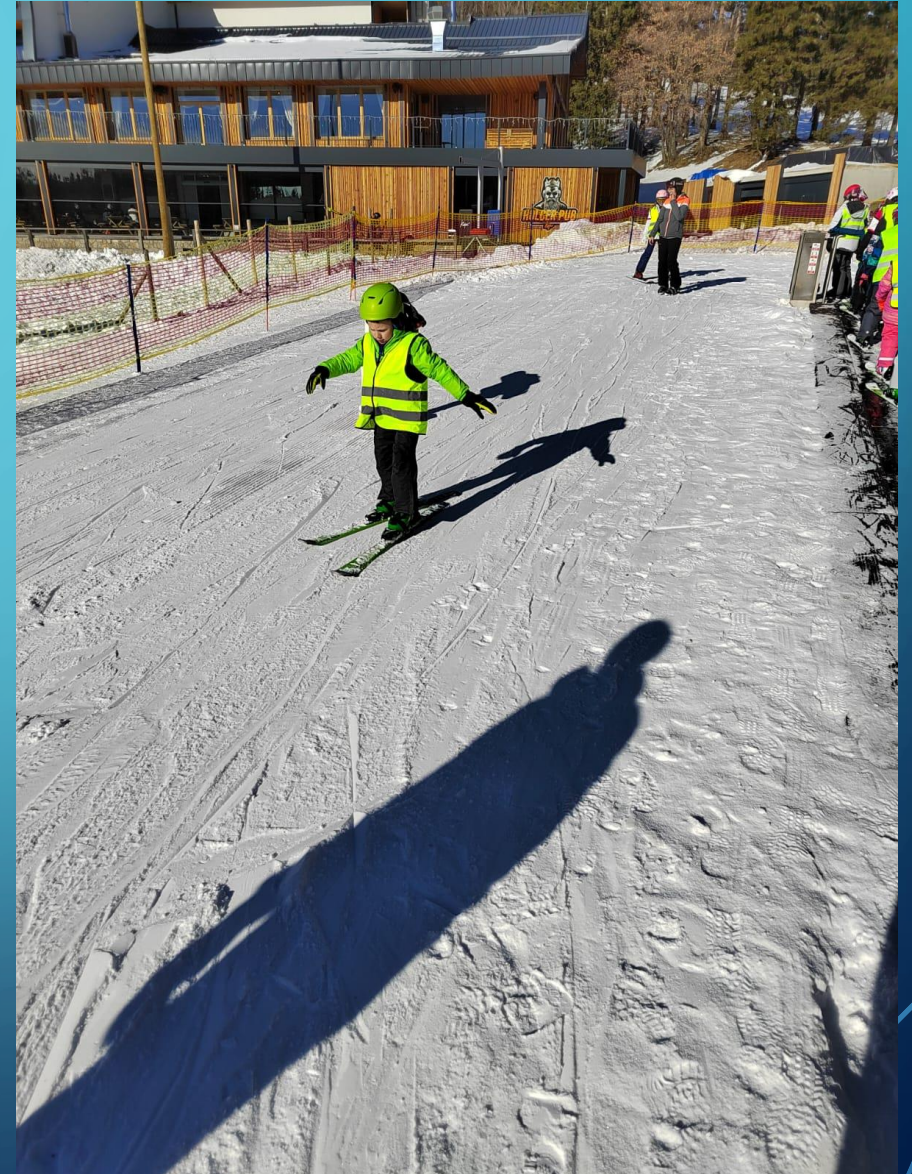

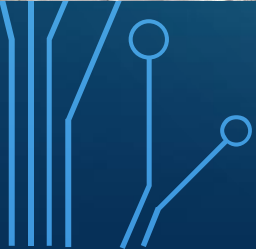
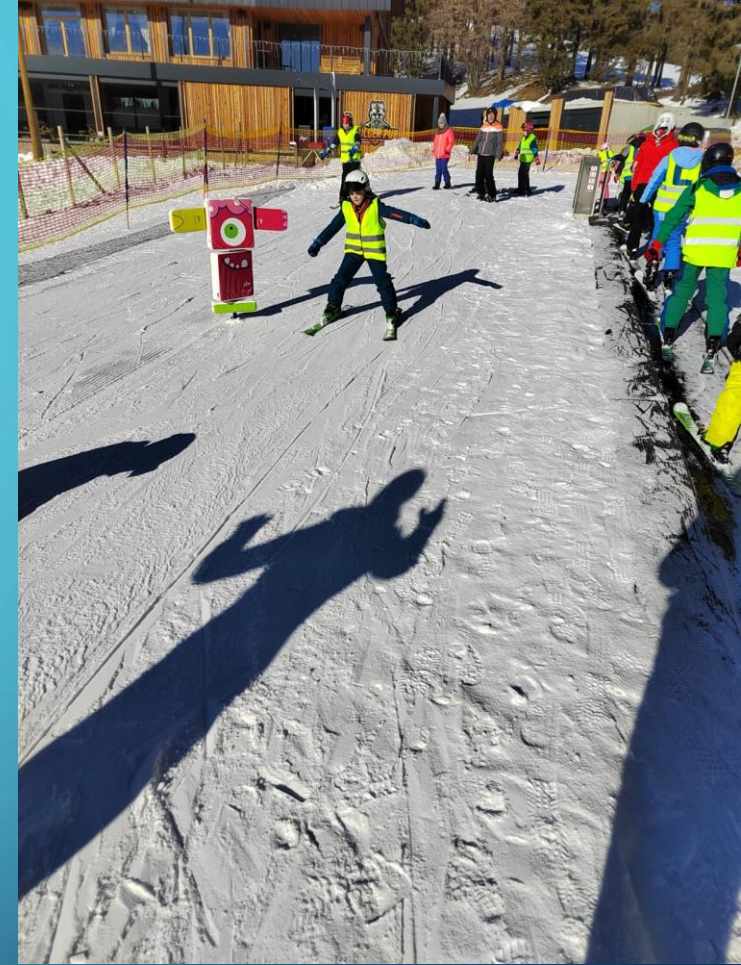
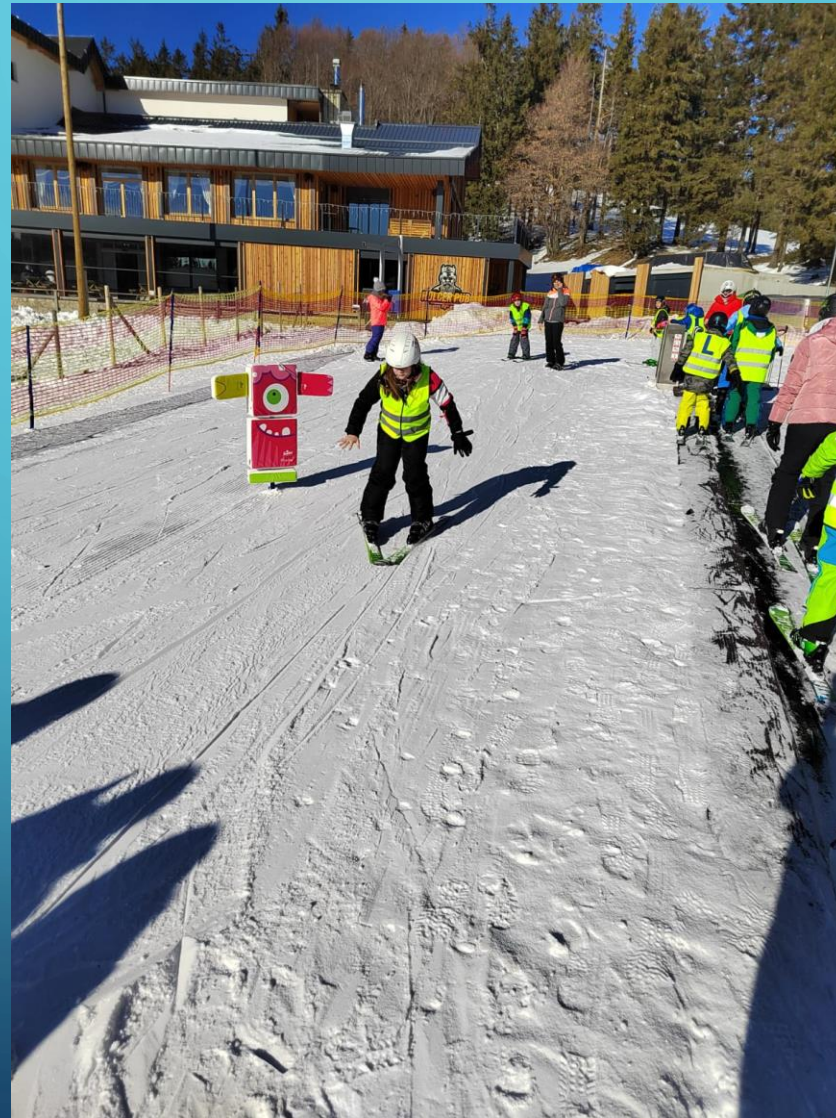

Ogreli smo naša telesa, opravili gimnastične vaje in se prvi pogumneži že pognali po beli strmini.

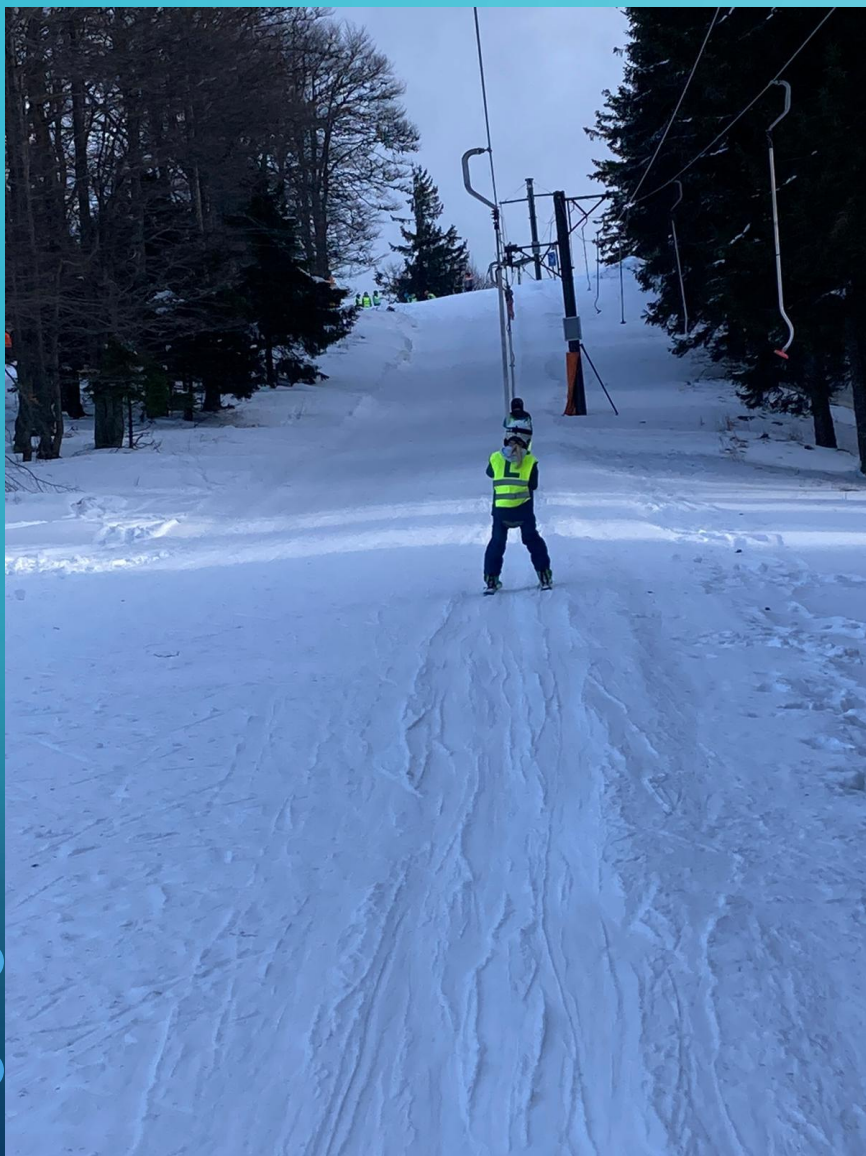
Začetniki smo se privajali na hojo v pancernjih, nato pa vadili hojo z eno zapeto smučko. Odlično nam je šlo. Prve smučarske korake smo zelo hitro naredili. Stopili smo na gosenico, ki nam je pomagala premagati manjšo klančino. Učiteljici Tjaša in Mateja sta nas najprej naučili delati »smrekico« in se ustaviti, ko je to potrebno. Tudi padci so del učenja, zato je bilo zelo pomembno, da smo se naučili, kako se pobrati po padcu. In, ne boste verjeli, uspelo nam je.

Zelo kmalu, že naslednji dan, smo nekateri začetniki uspešno prestali vse osnovne naloge ter se z vlečnico povzpeli na progo.

Malce bolj izkušeni smučarji smo
že drugi dan šli na štirisedežnico
in se po beli snežni strmini
spustili v dolino.

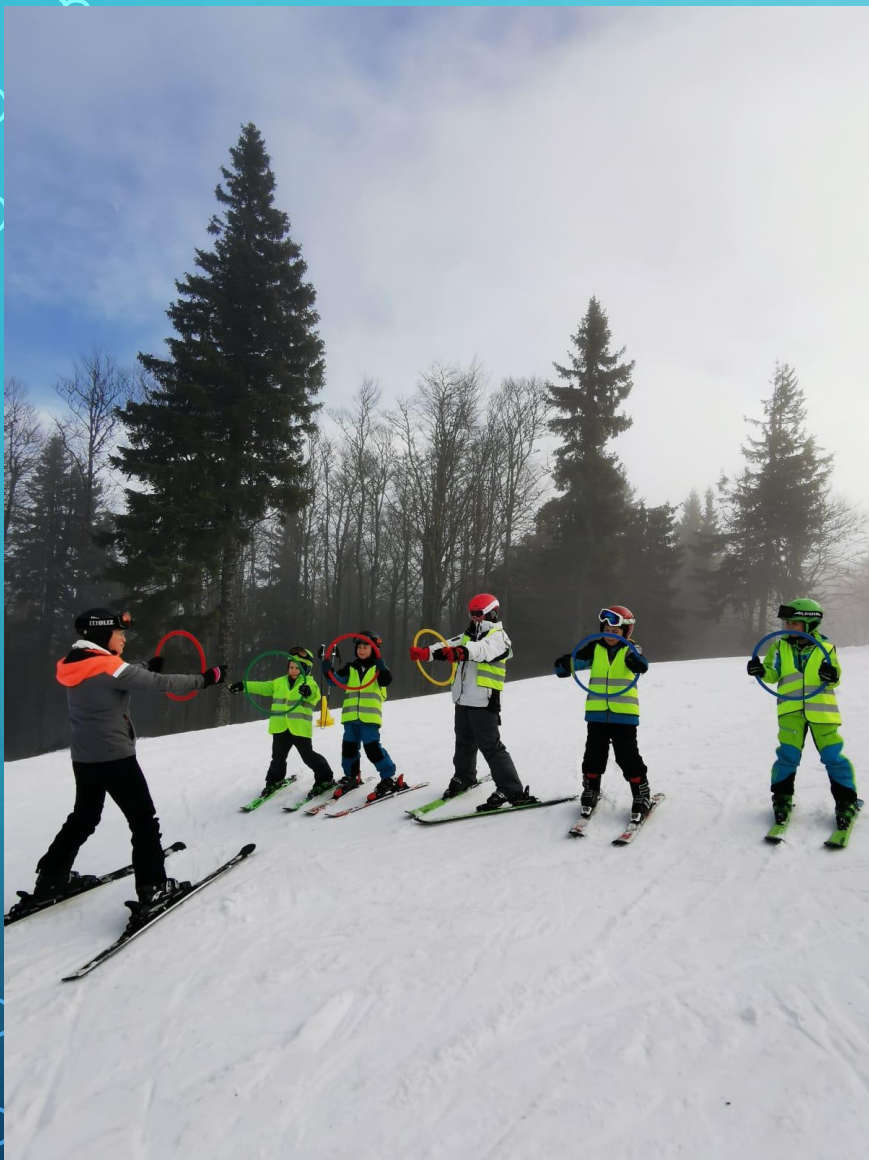

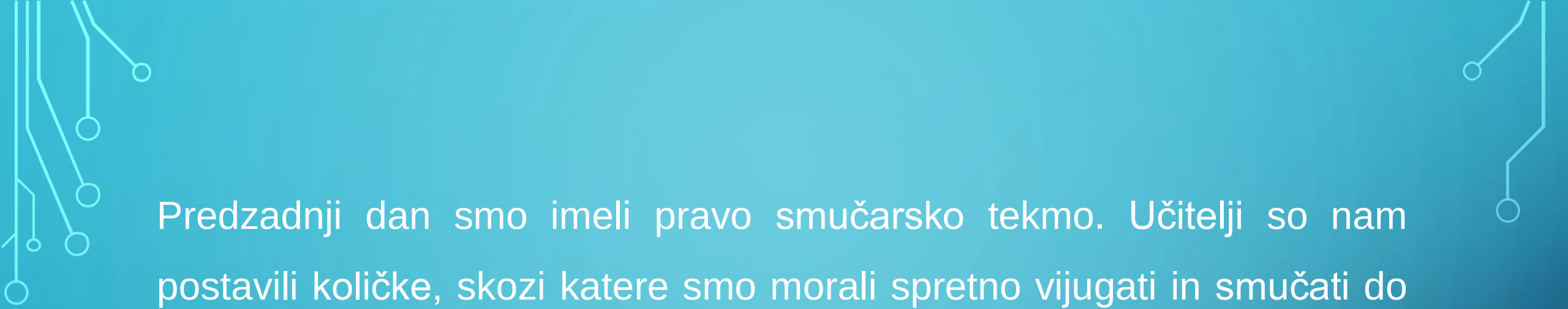

Učiteljica Tjaša nam je pokazala pravo tehniko smučanja. Z zanimanjem smo jo opazovali ter ji sledili.

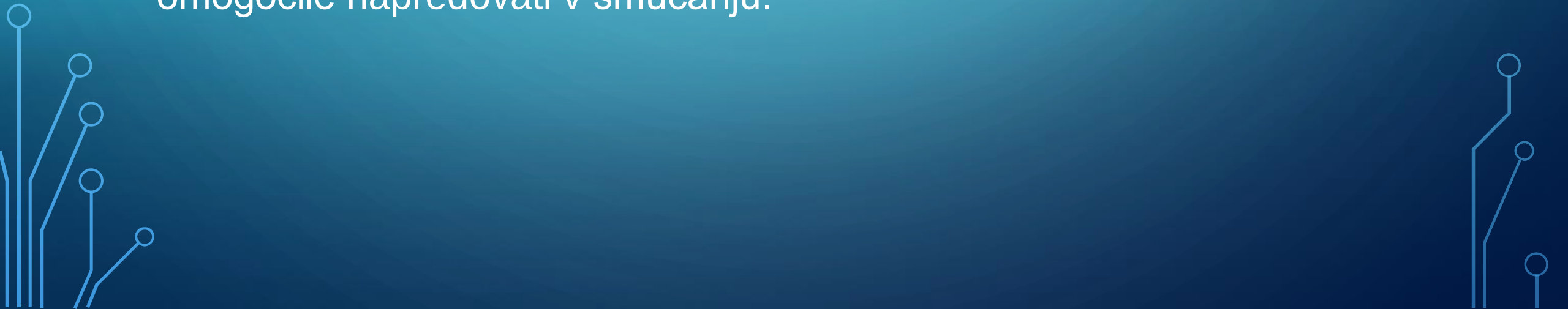
V vseh naslednjih dneh smo smučali po svojih zmoglostih. Vsak od nas pa je zelo hitro napredoval in se učil. Vztrajali smo tudi ob meglenem in vetrovnem vremenu. Kljubovali smo vsem vremenskim razmeram in smučali tako v soncu, dežju, mrazu in snegu. Vse smo uspešno prestali.

Predzadnji dan smo imeli pravo smučarsko tekmo. Učitelji so nam postavili količke, skozi katere smo morali spretno vijugati in smučati do cilja. Zmogli smo. S tem smo dokazali, da smo resnično vztrajali pri vseh nalogah, ki smo nam jih dajale učiteljice ter da so učiteljice opravile izjemno delo – začetnike naučile smučati, ostalim učencem pa omogočile napredovati v smučanju.

Prostor, v katerega smo zelo radi zahajali, je bila nedvomno jedilnica. Prijeten ambient z vonjem po slastnih jedeh je vedno naznanjal, da so nam kuharji pripravili odličen obrok. Vsi smo veliko jedli, saj smo potrebovali energijo za smučanje in druge aktivnosti na prostem. Navdušeni smo bili nad slastno pripravljeno hrano in pestrim izborom jedi. Prav vsak od nas je našel nekaj zase.

Za zajtrk smo imeli vedno na izbiro več vrst narezanih mesnin, sir, hrenovke, kuhana jajčka in jajčka na oko. Na kruh smo si lahko namazali pašteto, med, maslo, marmelado in čokoladni namaz. Tudi kosmičev, čokoladnih kroglic in čokolešnika ni manjkalo. Odžejali smo se s toplim kakavom, mlekom, čajem, sokovi ali z vodo.

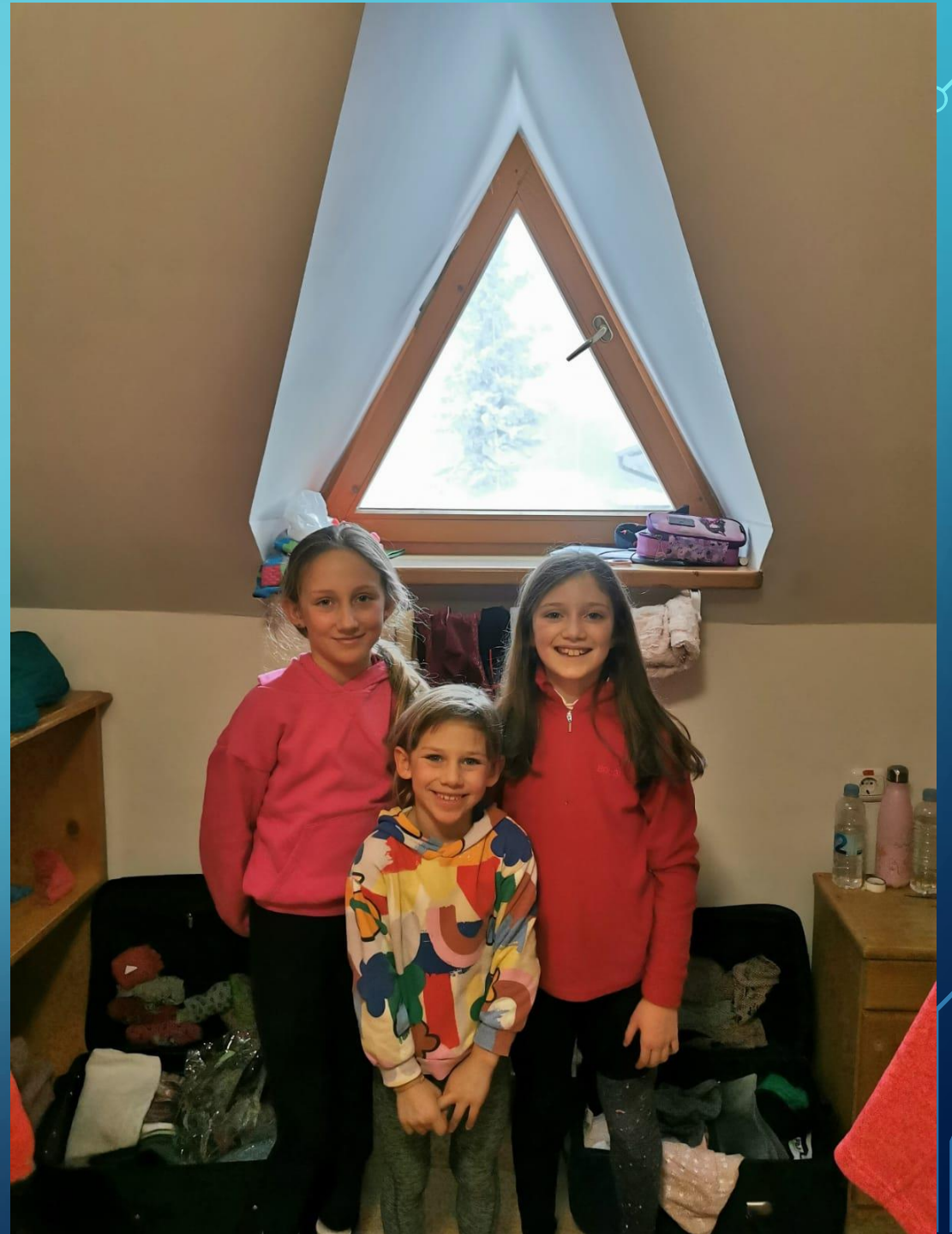
Za kosilo nas je vsak dan pričakala topla juha, ki nas je pogrela. Tako za kosilo kot za večerjo smo si solato sami postregli v solatnem baru. S praznimi krožniki smo se postavili v kolono in si s pomočjo učiteljic ali sami hrano servirali na krožnike. Vsak dan smo lahko izbirali med dvema vrstama mesa in dvema vrstama prilogama. Piščančje perutničke, čevapčiči, mesne kroglice, puranji zrezki, ribje palčke, pohano mesto, ražnjiči, mesne in zelenjavne omake, pomfrit, pire krompir, tlačen krompir, testenine, riž, ocvrtki. Še sedaj se nam cedijo sline.

- Pri dopoldanski malici smo se posladkali s podarjenimi piškoti iz Eurospina in se pogreli s toplim čajem. Popoldan nas je vsakodnevno na pladnju pričakala domača tortica. Vsi smo si želeli dodatek, saj je bila zelo dobra. Zraven so nam postregli tudi mešano sadje in čaj.

Teden je minil z neverjetno hitrostjo. Kar naenkrat je prišel petek – dan odhoda. Tudi tokrat nam je vreme kar precej ponagajalo. Naš avtobus je obstal na avtocesti in se zelo počasi premikal proti Kopam. Vreme kar ni hotelo, da odidemo domov. Kope so želele, da ostanemo 😊.

Nič ne de. Družili smo se ob gledanju risank, igranju družabnih iger ter se krepčali z dobrotami, ki so jih za nas donirala podjetja Euro Spin, Bimed in Leone. Hvala vam.

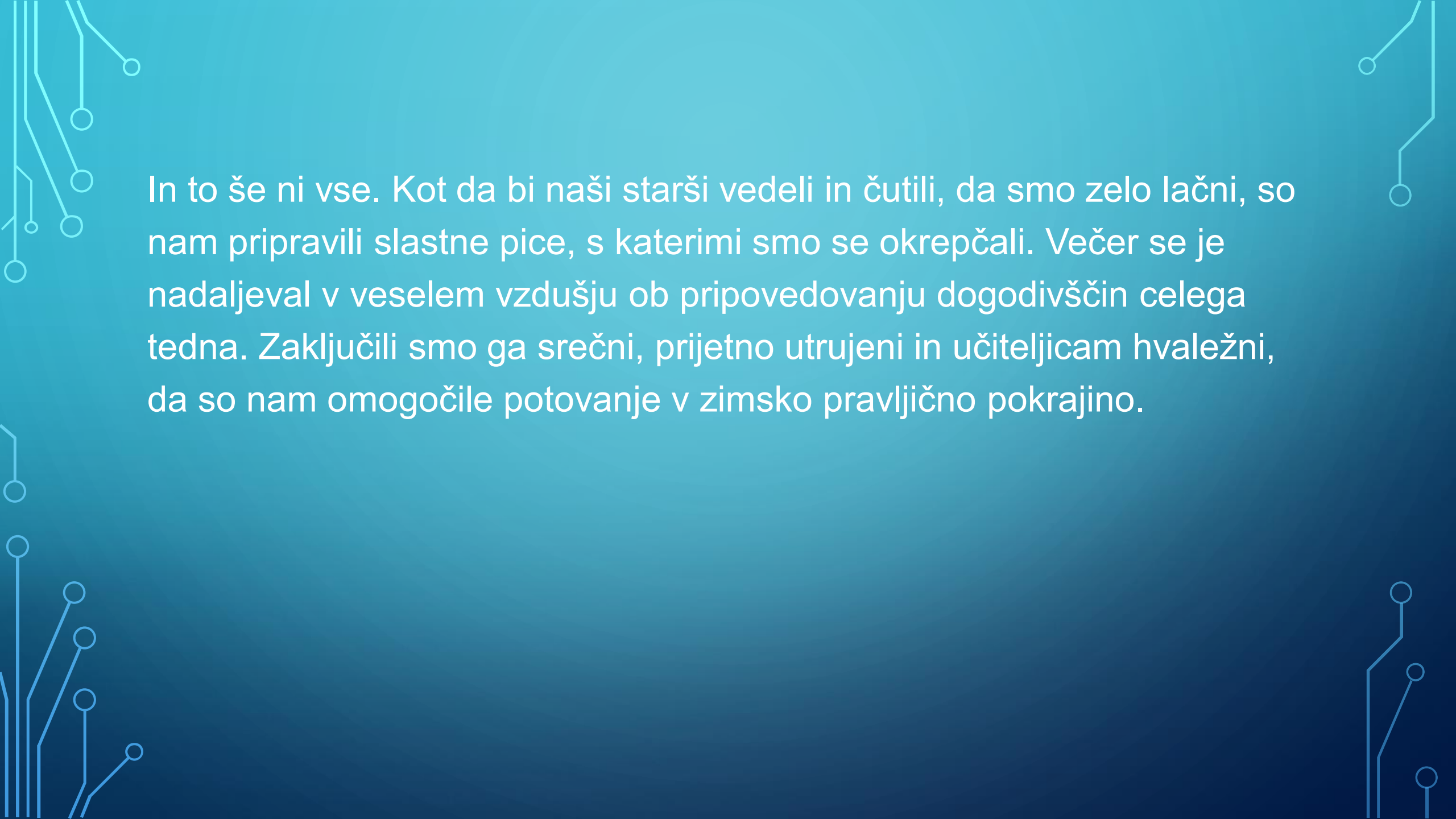

Naposled je avtobus le prispel. Vso prtljago smo znosili vanj, se vkrcali, pomahali Kopam v slovo ter se odpeljali proti domu. Po poti smo obujali spomine, nekateri smo tudi sladko zaspali ter sanjali o naših smučarskih podvigih.

Ko smo že mislili, da je vsega konec, se je v domačih Biljah zgodilo nekaj čudovitega. Nepričakovano vzklikanje ter ploskanje s transparenti in plakati dobrodošlice nas je pri srcu pogrelo. Tako izjemnega sprejema naših staršev si nismo niti v sanjah predstavljali. Čutili smo vznemirjanje in hvaležnost.

The background is a gradient of blue shades. In the corners, there are decorative white line art elements resembling circuit boards or neural networks, with lines and small circles connecting them.

In to še ni vse. Kot da bi naši starši vedeli in čutili, da smo zelo lačni, so nam pripravili slastne pice, s katerimi smo se okrepčali. Večer se je nadaljeval v veselem vzdušju ob pripovedovanju dogodivščin celega tedna. Zaključili smo ga srečni, prijetno utrujeni in učiteljicam hvaležni, da so nam omogočile potovanje v zimsko pravljico pokrajino.

Učiteljice Podružnice Bilje
pa že kujemo načrte za
prihajajoče šolsko leto in
se veselimo naslednje
zime, ko se bomo zopet
podali na snežne strmine
ter učencem ponovno
pričarale pravo zimsko
pravljico.

